

Назарець, Євген Васильєв; [за наук. ред. О.Галича]. - К.: Либідь. - 487.

4. Ільницький М. Барви і тони поетичного слова : літературно-критичний нарис / Микола Ільницький. - К.: Радянський письменник, 1967.-118.

5. Кондратюк Л. Художні взаємодії різних видів мистецтва як проблема літературознавства / Л.Кондратюк // Іноземна філологія. - 2009. - Вип. - 2009. 121. - С. 285 - 292.

6. Махов А. «Музыка» слова : из истории одной функции / А.Махов // Вопросы литературы, - 2005. - №5. - С. 101 - 123.

7. Муратов І. **Вибрані поезії: у 2 т.** / І. Муратов - К., 1972. - Т.1. - 1972. - 424 с.

8. Муратов І. **Вибрані поезії: у 2-х т.** / І.Муратов. -К., 1972, - Т.2. - 1972.-416 с.

9. Про Ігоря Муратова: літературно-критичні статті. - К.: Рад. письменник, 1972. - С.5 - 38.

Бесараб Т. П.

Міжкультурні зв'язки та роль перекладу у їх розвитку.

Серед численних складних проблем, що вивчає сучасне мовознавство, важливе місце належить вивченню лінгвістичних аспектів міжмовної мовної діяльності, яке називають "перекладом" чи "перекладацької діяльністю".

Переклад - це безсумнівно дуже давній вид людської діяльності. Як тільки в історії людства утворилися групи людей, мови яких відрізнялися одна від одної, з'явилися і "білінгви" що допомагали спілкуванню між "різномовними" колективами. З виникненням писемності до таких усних перекладачів - "товмачів" - приєдналися і перекладачі письмові, що перекладали різні тексти офіційного, релігійного і ділового характеру. **Із самого початку переклад виконував найважливішу соціальну функцію, роблячи можливим міжмовне спілкування людей.** Поширення письмових перекладів відкрило людям широкий доступ до культурних досягнень інших народів, уможливило взаємодію і взаємобогачення літератур і культур. Знання іноземних мов дозволяв мигати в оригіналі книги на цих мовах, але вивчити навіть одну іноземну мову вдається далеко не кожному, і жодна людина не може читати книги на всіх чи хоча б на більшості літературних мов. Тільки переклади зробили

доступними для всього людства геніальні твори Гомера і Шекспіра, Данте і Гете, Толстого і Достоевського.

Переклади зіграли важливу роль у становленні і розвитку багатьох національних мов і літератур. Нерідко перекладені твори передували появі оригінальних, розробляли нові мовні і літературні форми, виховували широкі кола читачів. Мови і література західноєвропейських країн багатьом зобов'язані перекладам із класичних мов. Переклади займали значне місце в давньоруській літературі, відігравали важливу роль у становленні вірменської» грузинської і багатьох інших літератур з багатовіковою історією. Менш вивчений, але не менш значний внесок перекладачів у культуру арабського Сходу, Індії, Китаю, інших країн Азії. [4,23]

Переклад - це складне багатогранне явище, окремі аспекти якого можуть бути предметом дослідження різних наук. У рамках перекладознавства вивчаються психологічні літературознавчі, етнографічні й інші сторони перекладацької діяльності, а також історія перекладацької діяльності в тій чи іншій країні.

У залежності від предмета дослідження можна виділити психологічне перекладознавство (психологію перекладу), літературне перекладознавство (теорію художнього чи літературного перекладу), етнографічне перекладознавство, історичне перекладознавство і т.д. Провідне місце в сучасному перекладознавстві належить лінгвістичному перекладознавству (лінгвістиці перекладу), що вивчає переклад як лінгвістичне явище. Окремі види перекладознавства доповнюють один одного, прагнучи до всебічного опису перекладацької діяльності. [5,с. 7]

Переклад - це також вид мовного посередництва, що цілком орієнтований на іншомовний оригінал. Переклад розглядається як іншомовна форма існування повідомлення, що міститься в оригіналі. Міжмовна комунікація, що здійснюється за посередництвом перекладу, найбільшою мірою відтворює процес безпосереднього мовного спілкування, при якому комуніканти користуються тією ж самою мовою. Подібно тому як у процесі мовного спілкування на одній мові тексти для того, що говорить і для слухаючого визнаються комунікативно рівноцінними і поєднуються в єдине ціле, так і текст перекладу визнається комунікативно рівноцінним тексту оригіналу. Задача перекладу - забезпечити такий тип міжмовної комунікації, при якому створюваний текст мовою Рецептора (на "мові перекладу") міг би виступати в якості повноцінної комунікативної заміни оригіналу й ототожнюватися Рецепторами перекладу з оригіналом у функціональному, структурному і змістовному відношенні. [1, с. 18]

Реальна перекладацька діяльність здійснюється перекладачами в різних умовах; перекладні тексти дуже різноманітні за тематикою, мовою, жанровою приналежністю; переклади виконуються в письмовій чи усній формі, до перекладачів висуваються неоднакові вимоги по відношенню до точності і повноти перекладу і т.д. Окремі види перекладу потребують від перекладача особливих знань і умінь. Усі ці розходження, якими б значними вони не здавалися, не змінюють сутності перекладацького процесу, його загальнолінгвістичної основи. Будь-який вид перекладу залишається, насамперед, перекладом із усіма його особливостями, обумовленими співвідношенням мов.

Поряд із загальними рисами, обумовленими єдиним лінгвістичним механізмом перекладацької діяльності, окремі види перекладу можуть мати і важливі специфічні особливості: модифікувати процес перекладу, надавати особливого значення досягненню еквівалентності на вищому рівні, чи, навпаки, допускати відхилення від максимально можливого ступеня значеннєвої спільності, включати деякі елементи адаптивного транскодування і т.п. Ці особливості викликають необхідність наукової класифікації видів перекладацької діяльності (видів перекладу) і детального вивчення специфіки кожного виду.

Існують дві основних класифікації видів перекладу: за характером перекладних текстів і характером мовних дій перекладача в процесі перекладу. Перша класифікація пов'язана з жанрово-стилістичними особливостями оригіналу, друга - із психолінгвістичними особливостями мовних дій у письмовій і усній формі.

Жанрово-стилістична класифікація перекладів в залежності від жанрово-стилістичних особливостей оригіналу обумовлює виділення двох функціональних видів перекладу: художній (літературний) переклад і інформативний (спеціальний переклад).[2, с. 37]

Художнім перекладом називається переклад здобутків художньої літератури. Художнім перекладом іменується вид перекладацької діяльності, основна задача якого полягає в породженні на мові перекладу мовного здобутку, здатного робити художньо-естетичний вплив на мову оригіналу.

Інформативним перекладом називається переклад текстів, основна функція яких полягає в повідомленні якихось подій, а не в художньо - естетичному впливі на читача. До таких текстів відносяться всі матеріали наукового, ділового, суспільно-політичного, побутового й ін. характеру. Сюди ж варто віднести і переклад багатьох детективних (поліцейських) розповідей, описів подорожей, нарисів і тому подібних

творів, де переважає чисто інформаційне оповідання* Психолінгвістична класифікація перекладів, що враховує спосіб сприйняття оригіналу і створення тексту перекладу, підрозділяє перекладацьку діяльність на письмовий переклад і усний переклад.

Письмовим перекладом називається такий вид перекладу, при якому мовні здобутки, поєднані в акті міжмовного спілкування (оригінал і текст перекладу), виступають у процесі перекладу у виді фіксованих текстів, до яких перекладач може неодноразово звертатися. Це дає можливість перекладачу повторно сприймати частини перекладного тексту, зіставляти їх з відповідними частинами перекладу, вносити в текст перекладу будь-які необхідні зміни до пред'явлення перекладу Рецептору, тобто до завершення процесу перекладу. Класичним прикладом письмового перекладу є такий переклад, коли перекладач сприймає оригінал очима у вигляді письмового тексту і створює текст перекладу також у виді письмового тексту. (Звідси і сама назва - письмовий переклад.)

Усний переклад - це вид перекладу, при якому оригінал і його переклад виступають у процесі перекладу в нефіксованій формі, що визначає однократність сприйняття перекладачем частин оригіналу і неможливість наступного зіставлення чи виправлення перекладу після його виконання. Класичним прикладом усного перекладу є такий переклад, коли перекладач сприймає оригінал в акустичній формі ("на слух") і в усній формі вимовляє свій переклад. При усному перекладі створення тексту перекладу може відбуватися або паралельно сприйняттю оригінала, або після того, як завершиться сприйняття оригінала. Відповідно розрізняють два підвиди усного перекладу: синхронний і послідовний.

Синхронний переклад - це спосіб усного перекладу, при якому, перекладач, слухаючи мову оратора, практично одночасно (з невеликим відставанням у 2 - 3 сек.) проговорює переклад. Як правило, синхронний переклад здійснюється з застосуванням технічних засобів, у спеціальній кабіні, де мова оратора подається перекладачу через навушники, а сам перекладач говорить у мікрофон, звідки переклад транслюється для Рецепторів. Завдяки такому пристрою голос перекладача не заважає йому слухати оригінал. Різновидом синхронного перекладу є так зване «шепотіння», коли перекладач знаходиться не в кабіні, а поруч з Рецептором і повідомляє йому переклад напівголосно за допомогою навушників і мікрофона чи без них. Синхронний переклад - складний підвид усного, оскільки він вимагає від перекладача уміння одночасно виконувати різноманітні мовні дії: слухати на одній мові, перекладати на

іншу мову і говорити цією мовою, не відстаючи при цьому від темпу мови оратора. Синхронізація всіх трьох дій пов'язана з великою роботою пам'яті, напруженою увагою, необхідністю здійснювати мовну компресію, прогнозувати наступні частини оригінала, корегувати не виправдані прогнози, приймати миттєві рішення тощо.

Послідовний переклад-це спосіб усного перекладу, при якому перекладач починає перекладати після того, як оратор закінчив всю промову або якусь її частину. Розмір перекладної частини промови може бути різним: від окремого висловлювання до тексту значного обсягу, що оратор вимовляв 20-30 і більше хвилин. Цей вид перекладу вимагає утримання в пам'яті перекладача змісту значних сегментів оригіналу, протягом тривалого часу до моменту початку перекладу. Якщо обсяг оригіналу перевищує кілька висловлювань, то перекладач у процесі сприйняття оригіналу веде запис ключових моментів змісту, що допомагає йому відновити в пам'яті прослухане повідомлення.

Розкриваючи специфіку окремого підвиду перекладу, спеціальна теорія перекладу вивчає три ряди факторів, що повинні враховуватися при описі перекладів цього типу. По-перше, сама по собі приналежність оригіналу до особливого функціонального стилю може впливати на характер перекладацького процесу і вимагати від перекладача застосування особливих методів і прийомів. По-друге, орієнтованість на подібний оригінал може визначити стилістичні характеристики тексту перекладу, а, отже, і необхідність вибору таких мовних засобів, що характеризують аналогічний функціональний стиль вже в мові перекладу. І, нарешті, у результаті взаємодії цих двох факторів можуть виявлятися власне перекладацькі особливості, пов'язані як із загальними рисами і розходженнями між мовними ознаками аналогічних функціональних стилів у мові оригіналу і мові перекладу, так і з особливими умовами і задачами перекладацького процесу цього типу. Іншими словами, спеціальна теорія перекладу вивчає вплив на процес перекладу мовних особливостей визначеного функціонального стилю в мові оригіналу, аналогічного йому функціонального стилю в мові перекладу і взаємодії цих двох рядів мовних явищ. [3, с. 105]

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Алимов В. В. Юридический перевод: практический курс. Английский язык: Учебное пособие. /Алимов В.В. Изд. 3-е, стереотипное. - М: Ком-Книга, 2005. - 160 с.

Бархударов Л. С. Язык та перевод. / Бархударов Л.С - М» 1975.

Корунець І. В. Теорія і практика перекладу / Корунець І. В. - Вінниця: Нова книга. - 2000;

Миньяр - Белоручев Р. К. Общая теория перевода и устный перевод. / Миньяр - Белоручев Р. К. - М., 1980.

Мирам Г.З. Профессия: переводчик. / Мирам Г.З. - Киев.: Ника - 1999.

Місце розваги в сучасній культурі

Розвага – це індивідуальне благо

Задоволення, як засіб уникнення розв'язання
зачинки людини. Бездіяльність, відсутність
відповіді, провал, невдача, отримання
панамі Т. Шварцман

пункт, який є найбільш важливим

найкращий нагляд

Розважальний компонент
спеціалістів з галузі педагогіки

І. В. Мироненко досліджує
сучасну молоддю політично

сучасної молоді, суспільства

сучасної молоді, суспільства

сучасної молоді, суспільства

сучасної молоді, суспільства

сучасної молоді, суспільства